

ПРОВЪЗГЛАСЯВАНЕТО НА ХРИСТОС С ВЛАСТ

Дейвид Уилкерсън
3 Юли 2006

Нашето служение провежда много конференции за пастири през последните няколко години, но аз нарочно никога не поучавам за това как трябва да се проповядва. Изпитвам достатъчно трудности с моето проповядване, така че нямам желание да съветвам някой друг как да го прави.

Ярко си спомням моментите в моите повече от петдесет години проповядване, когато Словото, което излизаше от мен, раздвижваше и проникваше в собствената ми душа. Аз знаех, че докато проповядвах, посланието ми беше придружено от духовна власт. Просто не можех да объркам докосването на Господа с нещо друго.

Също толкова ярко в ума ми е и времето, когато в посланието ми липсваше това специално помазание. Нямах „звук на тръба“, нямаше изпитване на самите дълбини на душите на хората, липсваше истинска духовна власт. В тези случаи, моето послание беше приглушено, информативно, и нито беше убедително, нито изобличаващо.

Като се замисля над тези конкретни послания, в сърцето си аз зная защо им липсваше свещения огън и страст.

В такива моменти, моята душа беше суха и празна, и словото, което проповядвах, беше „просто още една проповед“. Това винаги се е случвало в моменти, когато Господ беше вдигнал помазанието от мен за определен период.

Светият Дух не ми отне амвона през тези сезони, но Той вдигна от мен духовната власт, за която говоря тук. За мен това бяха ужасни дни. Но аз винаги знаех, дълбоко в душата ми, защо проповядването ми се беше променило и защо моите послания нямаша дълбоко въздействие върху слушателите ми. Беше така, защото Бог задържахше духовната власт от всеки служител, с когото Той беше в спор.

Факт беше, че имах проблеми с отношението на сърцето ми, с които не бях се справил, с грехове на духа ми, за които мислех, че не съм способен да извършва. Можех лесно да видя същите тези грехове в другите около мен, но не можех да призная, че те бяха в мен.

Ние всички знаем, че времето, в което живеем сега, изисква проповядване с голяма духовна власт. Аз не говоря за едно по-добро проповядване, или за полирано проповядване, или

дори да се проповядва с по-голямо откровение. Всъщност това проповядване, което имам предвид, не може да се нарече „добро проповядване“. Защо?

Когато чуете проповядването, за което говоря, вашият дух е твърде чувствителен дори да мисли в тази насока. Вие не съдите дали проповедта е била добра или не, още по-малко пък да ласкаете проповедника, който я е проповядвал. Вашият единствен отклик е в това, че сте доведени на колене в смирение пред свящото присъствие на Господа.

Този тип проповядване отива отвъд нашите емоции, и вместо това ни довежда лице в лице със съвестта ни в Божиите очи. Ефектът е все едно ние буквално стоим пред Господа, с нашите мисли и дела, открити пред Него.

Павел описва служителя, на който се дава такава власт: „Но се отрекохме от тайни и срамни дела, и не постъпваме лукаво, нито изопачаваме Божието слово“ (2 Коринтяни 4:02).

Такъв служител се е затворил с Исус и е отворил сърцето си за работата на Светия Дух. Според Павел постоянната молитва на този слуга е: „Господи, покажи ми моите греховните мотиви, нечестивите ми амбиции, всяка липса на честност или манипулациите ми. Не ми позволявай да проповядвам с някакво скрито, лукаво отношение в сърцето ми“.

Светия Дух ми говори много ясно по този въпрос, казвайки: „Има цена, която трябва да бъде платена, за да имаш Моята духовна власт“. Той ми прошепна, по-специално: „Дейвид, ти си измит в кръвта. Ти си в завет, и си Моят изкупен син. Но ако искаш това помазание, което показва истината в сърцето на всеки човек - трябва да ми позволиш да се справя с някои проблеми, които пречат на твоята духовна власт.“

Нека споделя с вас как Господ се занимава с мен по този въпрос:

1. Бог ме попита: „Искаш ли да заемеш последното място в дома? Желаеш ли да стоиш далеч от главната маса?“

В Лука 14-та глава Исус беше поканен от един главен фарисей да „яде хляб“ в дома му. Други фарисеи също бяха поканени, както и мъже, които, като домакина фарисей, бяха водещи пазители на закона.

Когато домакинят повика своите гости да се настанят на масата, стана внезапна надпревара за главните места на масата. Писанието ни казва, че Исус забеляза това: „И като забелязваше как поканените избираха първите столове“ (Лука 14:7). Това беше едно нагло показване на тяхната гордост, на нуждата им да бъдат забелязани и признати.

Когато сам Христос седна да яде, Той смъмри изпълнената с най-религиозните лидери на Израел стая: „Когато те покани някой... не сядай на първия стол, да не би да е бил поканен от него по-почетен от тебе, и дойде този, който е поканил и тебе и него, и ти рече: ‘Отстъпи това място на този човек; и тогава ще почнеш със срам да заемаш последното място’“.

„Но когато те поканят, иди и седни на последното място, и когато дойде този, който те е поканил, да ти рече: 'Приятелю, мини по-горе'. Тогава ще имаш почит пред всички тия, които седят с тебе на трапезата. Защото всеки, който възвишава себе си, ще се смири, а който смирява себе си ще се възвиси” (Лука 14:8-11, курсивът е мой).

Исус описа конкретен тип религиозен човек, който може да се намери във всяка епоха.

Христовите думи в тази ситуация са приложими за всички Негови последователи. Но като взе предвид Своята публика в къщата на този фарисей, Той описа един специален вид водачи: тези, които „обичат да ходят пременени, и обичат поздравя по пазарите, първите столове в синагогите, и първите места по угощенията ... за показ принасят дълги молитви” (Лука 20:46-47).

Накратко, Исус ни казва, че има мъже и жени, които вършат добри дела, само за да бъдат видяни от другите. Тези хора обичат светлината на прожекторите и постоянно публично се хвалят със себе си.

В моите пътувания със сина ми Гари, ние сме ставали свидетели на това „разтръбяване” на егото. На някои от международните ни пастирски конференции хора, са идвали при нас със своята свита от слуги, хвалейки се за многото си големи и славни постижения: „Аз пастирувам една от най-големите църкви в страната. Ние имаме 20 000 членове и ни излъчват по телевизията от единия край на страната до другия. Ние стартираме църкви както в цялата нация, така и по целия свят. Мнозина се спасяват”.

Често тези хора са толкова обвзети от своите велики дела, че дори не отделят време да ни кажат имената си.

Ние също срещаме и пастири с изцяло различен дух.

Когато се срещаме с такива хора, сърцата ни подскачат от радост след като ги поздравим. Голяма част от тези пастири седят незабелязани в публиката. Те нямат антураж, не се стремят да споделят пред всички за напредъка на служението си. И в лицето им ясно можем да видим Исус.

Ние срещнахме такъв човек на една конференция и го попитахме: „Вие пастир ли сте?” „Да” - отговори той. „Къде?” - попитахме ние. Той отговори: „Аз имам различни отговорности”.

Късно ни казаха: „Брат Дейвид, брат Гари, знаете ли кой е този човек? Той е епископ на над 6 милиона вярващи в около шест държави. Той е един от най-уважаваните пастири в този регион на света”.

Това беше човек с голяма чест, който имаше огромно служение, но въпреки това се беше научил да избира последното място в дома.

Няколко седмици подред не можех да се отърся от думите на Исус: „Вземете последното място в дома”.

Какво точно има предвид Исус, когато прави такова изявление? Като служител, аз много сериозно гледам на това слово от Господа. С него Той кани всеки пастир, евангелизатор, учител и мирянин да се „изкачи” на място на праведна почит. Към каква почит ни кани Той?

Тя е да получим духовна власт, необходима за пробиването най-трудните стени в сърцата на хората. Тя е да имаме Неговото помазание, което да разкъса завесата в съзнанието на всяка заслепена душа. Възщност този призив да се „изкачим” е призив да влезем в пълнотата на Божието докосване. Призив към по-голяма интимност, и към това да станем повече убедителни, надеждни и праведни говорители на Господните думи.

И все пак, остава фактът, че докато аз продължавам да се хваля - докато „моите” дела и „моето” служение се появяват в почти всеки разговор - моето проповядване ще бъде лишено от истински авторитет. Трябва да призная, че бях шокиран наскоро от това, което открих да казвам на някои хора, когато се запознах с тях. Аз разпознах в думите си спотаена нужда от това да бъда почитан и уважаван. Не бях заел последното място в дома.

Вярвам, че това слово е особено трудно за служителите, но също така то е и слово за всяко Божие дете. Изявлението на Исус тук е свързано с най-трудната работа, към която Той някога ни е призовавал. Това е призивът да се научим да слушаме другите и да не се опитваме да ги надминем по дела. Всички ние сме призовани да бъдем глашатаи на Христовото евангелие, и, без смирение, нашите думи ще паднат на земята.

Нека ви дам един личен пример. Докато обядвахме със служители в Ню Йорк, преди години, един водещ пастир се хвалеше, че известен милионер посещаваше неговата църква. В един момент аз скочих и добавих: „О, да, той често се отбива и в нашите събрания”.

След това така се срамувах от себе си. Сразен в духа си, аз се помолих: „О, Господи, никога няма да се науча да спра да се хваля и да си затворя устата?”

2. Духовната власт се дава на онези, които признават семената на завист и ревност в себе си.

Всички ние притежаваме семена на ревност и завист. Въпросът е, кой от нас ще си го признае?

Един свят пуритански проповедник на име Томас Мантън каза за човешката склонност към завист и ревност: „Ние сме родени с тази Адамов грях. Ние го прием заедно с млякото от нашите майки”. Той е дълбоко в нас.

Тези греховни семена ни пречат да се радваме на благословенията и постиженията на другите служители или на делата им. В резултат на това, те издигат силни стени между нас и

нашите братя и сестри: „Яростта е жестока и гневът е като наводнение, но кой може да устои пред завистта?“ (Притчи 27:4).

Яков добавя към това: „Но ако в сърцето си имате горчива завист и крамолничество, не се хвалете и не лъжете против истината“ (Яков 3:14).

Като вестител на Христовото евангелие, аз просто не мога да си позволя да задържам каквато и да е ревност или завист срещу някого. Яков ясно казва, че това ще ми попречи да проповядвам или поучавам с духовна власт, защото живея в лъжа спрямо истината.

Казано просто, този грях на ревност и завист е една горчива отрова. И аз пиша това послание днес, защото Светият Дух ми е показал ужасното зло, което е този грях за Господа. И ако ние държим на него, той не само ще ни струва духовната власт, но ще ни отвори и към демонична дейност.

Цар Саул ни дава най-ясният пример за това в цялото Писание.

В 1 Царе 18-та глава ние разбираме, че Давид се връща от битка, в която той е нанесъл масово поражение на филистимците. Когато той и цар Саул влизаха в Ерусалим, Израйлевите жени излязоха да празнуват победите на Давид с танци и песни: „Саул порази хилядите си, а Давид десетките си хиляди“.

Саул беше наскърбен от този весел празник, мислейки си: „На Давида отдадох десетки хиляди, а на мене дадох хиляди; и какво му липсва още освен царството?“ (1 Царе 18:08).

Веднага Саул беше обзет от духа на ревност и завист. В следващия стих четем за смъртоносния ефект, който той имаше върху него: „И от същия ден и нататък Саул гледаше на Давида с лошо око“ (18:9).

През цялата онази нощ Саул кипеше, цупейки се от самосъжаление. Той си помисли: „Аз съм работил толкова усърдно, отказвайки се от всичко, за да служа на тези хора. И сега те се обръщат срещу мен, за да дадат по-голяма почет и слава на Давид. Те пеят за хваления на моя помощник-служител, а мен ме игнорират“.

Трагично е, че след това „Саул стана Давидов враг за винаги“ (18:29).

Саул беше напълно заблуден в своята ревност.

Реалността е, че няма значение колко шумно хората аплодираха или почитаха Давид. Божият Дух беше все още върху Саул и даваше на царя духовния авторитет и помазание, и Израел все още го обичаше. Всъщност, Саул беше възлюбен от Бога, и Господното обещание за изграждането на вечен дом за него все още важеше.

Ако Саул се беше смирил пред Господа в покаяние, като беше признал коварната атака на врага в душата си, ако беше признал своята завист и я беше изтръгнал от сърцето си - Бог щеше да обсипе с почет Своя помазан слуга. Саул щеше да стане не само първият цар на

Израел, но също и най-великият. А що се отнася до Давид: този лоялен командир, с военните си умения, щеше с удоволствие да обезпечи сигурността на царството за Саул .

Но самият Саул не можеше да заеме последното място. Вместо това, той беше заведен от своя завистлив дух до най-предното място. И това, което се случи на следващия ден, трябва да изпълни всички ни със свят страх: „И на следния ден зъл дух от Бога нападна Саула ... И Саул се страхуваше от Давида, понеже Господ беше с него, а от Саула беше се оттеглил” (18:10-12).

Всяко събрание, било то голямо или малко, заслужава да чуе Словото на Бога, проповядвано с власт. Но това просто не може да се случи, докато Божиите слуги навсякъде по света не разрешат проблемите в сърцата им между тях и Бога.

Под завета, който Бог ни даде в Новия завет, никога не е твърде късно да уловим тази свръхестествена власт.

Бог се нуждае от всеки един от нас в тези последни дни. И всеки народ се нуждае от всеки служител в него, независимо дали той е ръкоположен или мирянин, да служи с истинско духовно помазание. Просто казано, Христос трябва да се проповядва с власт. И словото, което ни е било дадено да проповядваме, не е сложно.

Признавам си пред вас, че аз по никакъв начин не съм навлязъл напълно в тази духовна власт. И все пак, в Неговата любов и милост, Господ ми е казал какво трябва да правя, за да получа една постоянно увеличаваща се мярка от нея.

Преди двадесет години, аз стоях на ъгъла на 42-ра улица и Бродуей, в сърцето на Таймс Скуеър, молейки се Бог да въздигне църква там, на кръстопътя на света. Църквата „Таймс Скуеър” се роди на този уличен ъгъл, и всяка година аз се връщам на същото място да говоря с Господ.

Миналият месец, когато приближаваше моят седемдесет и пети рожден ден, аз се върнах и заставах на същото място, където стоях преди години. Този път аз попитах Господа: „Какво искаш да извърша през останалата част от дните ми? Какъв трябва да бъде моят фокус?”

Неговият отговор беше: „Приближи се до Мен, и Аз ще се приближа до теб”. Това беше всичко.

Това е първият ми приоритет сега. Аз трябва да прекарвам много време в това само да се приближавам към Господа. И съм убеден, че именно в това време на близост Той ще ми покаже сърцето Си и ще ми открие това, което е мое.

В един много по-дълбок смисъл, аз вярвам, че същата тази задача е пред всички нас: задачата да се приближим при Него.

За всеки християнин, приближаването означава постоянна молитва ... никога да не се отпускаме ... да отделяме време за Господа ... всъщност да Го направим най-важното дело в живота ни.

Моето убеждение е, че ако се вслушваме в това слово, Бог, чрез Своя Дух, ще е верен да премахне всичко от нас, което е различно от Христос. И Той ще излее върху слугите Си Своето духовно помазание, за да разгласяват авторитетно Неговото Слово.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[Proclaiming Christ with Authority](#) / [Провъзгласяването на Христос с власт](#)